

ὅμοια κυλοῦν τὰ λόγια ἅπ' τὸ ροδάτο πτόμα,
ἀργά, ἀπαλά, βελούδινα, σὰ βρεφικὸ ἔνα χᾶδι
πὰ στήν ψυχὴ καὶ πᾶ' σὶὸ σῶμα.

Ἄνθ'· κ' ἡ ἄμμο ἂν γίνεται, χωρὶς νὰ ξεφυλλᾷ
σὶὸ πάτημα σου, ἀτάραχη τραβᾷς σὰν κινηφόρα,
ποὺ σὶὸ ναὸ τῆς παρθενίας ἀνηφοράει,
μ' ἐνὸς λαοῦ στὰ μάτια τῆς τ' ἀρχοντικῆ προικύνημα
καὶ πίνου τῆς σωρὸ τῆς γῆς τὰ δῶρα.
Καὶ σὰν τοῦ ρόδου τῶραμα ποὺ χύνει
τὴν εὐωδιά του ἅπ' ἀντικρὺ σὶὸ νοῦ πλημμύρα,
μοσκοβολᾷ σου ἡ ἀρχοντιά· ἢ ἡ καλοσύνη,
μόλις φαίῃς, ἀλόμακρα καὶ γύρα·
ὦ ρόδο ξέκλωνο, λιγνόκλωνο,
ποὺ ὑψώθης πάνου ἅπ' τὶς βραγιᾶς καὶ ἅπ' τὶς ἀναδεντροάδες,
κ' ἡ κάμπια δὲ σὲ ἀνέβηκε,
κ' εἶσαι τοῦ κήπου τ' ὄνειρο,
ποὺ ὥς ἄστρο λάμπεις χωριστὰ
μέσ σ' ἄνθια καὶ τὶς πρασινάδες,
καὶ μήτε σοῦ ἔχει τ' ἄρωμα
ἄλλο ἅπ' τὴν αὐρα νοιώσει,
καὶ ἄκόμα οὐδὲ σ' ἐλύγησε καμαρωτὰ
τῆς πεταλούδας τὸ ἄγγισμα καὶ τῆς δροσιᾶς τὸ κρότσι.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ

FR. HÖLDERLIN

ΤΟ ΜΙΣΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μὲ κατακίτρινα λουλούδια
καὶ μ' ἄγρια ρόδα στολισμένο,
στὴ λίμνη γέρνει τὸ χωριό.
Καὶ σεῖς χάριτωμένοι κύκνοι
σὰ μεθυσμένοι ἀπὸ φιλιὰ
ὅλο βουτᾶτε τὸ κεφάλι
στὰ γαλγὰ καὶ θεῖα νερά!

Μ' ἄλλ' ! σὰ μένα, ποῦ θὲ νάβρω
 λουλούδια σὰ βαρὺς χειμῶνας
 πλακῶσει ; Ποῦ τοῦ ἡλιοῦ τὴ λάμψη
 καὶ ποῦ ἕναν ἴσκιο ἐδῶ στὴ γίς ;
 Στέκουνε σιωπηλὰ τὰ κάστρα
 κι ἰλόφυχρα. Μὲς στὸ βοριά
 ἀνεμοδέρνονται οἱ σημαῖες.

ΑΠ' ΤΟΥ ΜΕΝΟΝΑ ΤΟ ΘΡΗΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΟΤΙΜΑ

I

Ὅλη μέρα πλανιέμαι καὶ κίττι ἄλλο ζητῶ
 καὶ τῆς χώρας ρωτῶ τὰ κρυφὰ μονοπάτια.
 Στὶς δροσάτες κορφὰς καὶ στὰ σκιαδία ἔχω πάγει,
 τίς πηγουλὲς ξετάζω. Πάνου κάτου γυρνῶ
 τὸ μυαλό μου σὰ ζήτουλας κάπιας γαλήνης.
 Ἔτσι τρέχει τ' ἀγρίμι στὴν καρδιὰ χτυπημένο
 μὲς στοῦ λόγγου τὸ βάθος ἡσυχία νὰ βρεῖ
 καὶ ποῦ τῶζωνε ἡ νύχτα, μεσημέρι κι ἄς εἴταν.
 Μὰ τὸ πράσινο στρώμα δὲν κοιμάει τὴν καρδιά του,
 τὸ κεντρὶ ὅλο ματώνει μὲς στὰ σπλάχνα βαθιὰ
 κι ἀγρυπνο ὅλο κυλιέται καὶ κλαίγει.
 Οὔτε τοῦ ἡλιοῦ ἡ ζέστη κ' ἡ δροσοῦλα τῆς νύχτας
 σωτηρία τοῦ φέρνουν, κι ἄδικα ὅλο στὸ ρέμα
 τὴν πληγὴ του ποὺ καίει βυθίζει.
 Καὶ κανένα τῆς γίς δὲν τὸ σώζει βοτάνι,
 καὶ κανένα ἀγεράκι τὴ γαλήνη δὲ χύνει
 στὸ αἷμα μέσα ποὺ ἀνάβει καὶ βράζει.
 Ἔτσι εἶμαι κ' ἐγώ· σὰν τ' ἀγρίμι πλανιέμαι
 καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μοῦ βγάλει ἀπαλὰ
 ἀπ' τὸ μέτωπο, αὐτὸ τὸ θλιμμένο ὄνειρό μου.

II

Τῆς ἀγάπης φωτιά ! καὶ στὸν ἄδη χρυσὴ ἀκόμα λάμπεις !
 Φέξετέ μου καὶ σεῖς στὴ νυχτιά μου τὴ μαύρη.
 Ὡ ! καιρῶν φωτεινῶν περασμένων εἰκόνες,
 ὦ ! ἑσεῖς κῆποι ἀγάπης καὶ στὸ βράδι βουνὰ ματωμένα

καλῶς ἤρθατε ἀκόμα, καὶ σεῖς μονοπάτια
 τῶν Δασῶν σιωπηλὰ, καλῶς ἤρθατε πάλι
 τῆς οὐράνιας χαρᾶς κ' εὐτυχίας σημάδια.
 Σεῖς, ὦ ! σεῖς ἀψηλόβλεπα ἀστέρια, ὅπου τότε
 εὐλογοῦσες ματιῶς μου δωρίζατε πλήθιες.
 "ὦ ! κ' ἐσεῖς ρωτεμένα παιδιὰ τοῦ Μαγιοῦ,
 ρόδα, κρίνα, συχνὰ σᾶς φωνάζω καὶ τώρα.
 Σεῖς πιστά, ζωντανὰ στήν καρδιά τότε πλάγι,
 τότε πιδ ἁληθινά, πιδ λαμπρὰ καὶ πιδ ὥραϊα.
 Φεύγουν, πάνε οἱ ἀνοίξεις, οἱ χρόνοι περνᾶνε.
 Διώχοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ἀμάχη.
 "Ἔτσι, περνᾷ κι ὁ καιρὸς θορυβῶντας
 πάνου ἀπὸ κάθε κεφάλι θνητό.
 Κι ὅμως μπροστὰ στὰ χαρούμενα μάτια δὲ φεύγει
 καὶ σ' αὐτοὺς π' ἀγαποῦν κάπιαν ἄλλη ζωὴ κάνει δῶρο.
 "Ὅλα αὐτά, τότες οἱ μέρες, τὰ χρόνια τῶν ἀστρῶν
 γύρω μας ἦσαν θερμὰ, Διοτίμα, κ' αἰῶνια ἐνωμένα.

Μόναχο.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ALFRED LORD TENNYSON

ΔΑΚΡΥΑ, ΔΑΚΡΥΑ...

Δάκρυα, δάκρυα τὰ ὀκνά, δὲν ξέρω τί θὰ ποῦνε
 Ποῦ ἀπὸ τὰ βάθη ἀναβοῦν θεϊκοῦ ἀπελπισμοῦ,
 Γενοῦνται μέσα στήν καρδιά, στὰ μάτια καὶ ξεποῦνε
 Καθὼς κοιτοῦνε τοὺς παιδρὸς χινοπαρνοὺς ἀγροὺς
 Καὶ τίς ἡμέρες σκέφτονται ποῦ δὲν ὑπάρχουν πιδ.

Σὰν πρώτη ἀχτίδα, ἔτσι γλυκειές, σὰν στὸ πανὶ γλυστρᾷ
 Ποῦ φέρνει φίλους πέραθε κι ἀπῶναν ξένο κόσμο
 Κι ὦ; ἡ στερνή, ἔτσι θλιβές, ποῦ τὸ πανὶ φλογίζει
 Σὰν παίρνει τίς ἀγάπες μας κάτω ἀπ' τὴν προκυμαία,
 "Ἔτσι θλιβές, ἔτσι γλυκειὰς οἱ μέρες ποῦχουν φύγει.